

Stap 1 – 02-02-09

Vanuit alle delen van de wereld krijg ik mails met de vraag "hoe richt je nu eigenlijk een partij voor de dieren op". Niet onlogisch, omdat de Nederlandse Partij voor de Dieren de eerste partij ter wereld is die tot een Nationaal parlement is doorgedrongen. In de komende weken zal ik daarom de geschiedenis van de Nederlandse Partij voor de Dieren vertellen in relatie tot het Nederlandse parlementaire systeem. En daarna zal ik stapsgewijs uit proberen te leggen waaraan iedereen zou moeten denken die in andere landen ook een Partij voor de Dieren wil oprichten. Dat gebeurt al op tal van plaatsen en ook als je ervaringen uit jouw land wilt delen met anderen, mail me!

Het idee voor een Nederlandse Partij voor de Dieren werd voor het eerst geopperd in 1992 door Niko Koffeman, destijds copywriter en campagne-adviseur van verschillende dierenbeschermingsorganisaties en daarnaast campagne-strateeg voor de SP, een politieke partij in Nederland. Net als veel anderen stoorde hij zich eraan dat veel dierenbeschermers afgescheept werden door de zittende politiek met een jaarlijks lobbygesprek, waarbij het dan niet veel verder kwam dan het uitwisselen van beleefdheden en het nuttigen van koffie met een koekje.

Hoewel het idee van Koffeman door veel mensen kansrijk werd gevonden, duurde het precies 10 jaar voordat het plan werkelijkheid werd. Samen met Lieke Keller (directeur van Nederlandse anti-bont organisatie) en Ton Dekker (bestuurslid van die organisatie) besloot ik dat het tijd was om de belangen van andere levende wezens van mensen niet in de richting van het parlement te bepleiten, maar vanuit het parlement. Voorwaarde was dat er minstens 70.000 Nederlanders gevonden zouden worden die bij het uitbrengen van hun stem in de Nationale verkiezingen de primaire mensenbelangen even opzij zouden willen zetten, om aandacht voor dieren, natuur en milieu te bepleiten. En als dat aantal niet gehaald zou worden, zou er in elk geval duidelijk worden dat een substantieel aantal kiezers een andere richting uit wilde dan de mens-centrale politiek en dat zou aanzienlijke vrije publiciteit op kunnen leveren voor de goede zaak.

Opmerkelijk genoeg reageerden veel dierenbeschermingsorganisaties aarzelend of zelfs afwijzend op het plan. De angst voor mislukking domineerde hun gevoelens. Wat zou het gevolg kunnen zijn als vrijwel geen kiezer Partij voor de Dieren zou stemmen? Wat zou de reactie van de andere politieke partijen zijn, zouden die de lobbyisten van de dierenbeschermingsorganisaties nog wel willen ontvangen? Was het wel realistisch om met een "one issue partij" plaats te nemen in het parlement?

Ondanks de skepsis werd meegedaan met de verkiezingen van begin 2003 en ondanks het feit dat er nauwelijks budget was voor een campagne en de menskracht zeer beperkt was, werd bijna een zetel gehaald. En er was grootscheepse aandacht voor ons pleidooi! Dat sterkte ons in de gedachte dat we door moesten gaan met de opbouw van de organisatie voor de eerstvolgende verkiezingen. We gingen werken aan uitbouw van de

vereniging en het werven van fondsen en een belangrijke bijdrage werd gevormd door het vinden van bekende mensen uit de wereld van kunst en cultuur (schrijvers, schilders, cabaretiers, Tv persoonlijkheden) die bereid waren om plaats te nemen op de kandidatenlijst op een niet-verkiesbare plaats.

De volgende kans kwam in november 2006 en daar zal ik jullie graag volgende week meer over vertellen!